

Andrej

Življenje remcev neprijetnosti je polno,
obupan vsak je, čas, se zdi mi, da stoji.
Večina njih v alkoholu utaplja dušo bolno,
a meni misel nate le pokonc drži.

Kako to v mojem se življenju kaže,
poskusil zdaj ti bom zapet,
če misliš, da ti moje srce laže,
tako naj zvrnem se, kot od kapi zadet.

» Dž se vojsko!« se manj mi grozno sliši,
poskoki moji pri TV so elegantnejši, so višji.
Ob petih zjutraj tek postaja mi veselje,
za polovico manjše vsako moje je trpljenje.

Za zajtrk popara neslana tekne bolj mi kot potica,
še zelja vsak dan se ne brani moja žlica.
Naporov jutranje trenaje niti ne opazim,
ne čutim ran, ko se po ostrem trnju plazim.

Ne stokam, ker nad mano vpíje vsak,
smehljam se, ko dve uri gazim strojevi korak.
Krvavi žulji - stvar, ki ni omembe vredna,
vojaška drža moja že postaja zgledna.

Ko ležem, k tebi polete vse misli moje
in glas Tišine v temno noč še bolj prijetno mi zapoje.

Andrej

Bileča, 28. januarja 1973